

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: I Kž 263/2018-11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Ileana Vinja, kao predsjednice vijeća, te Ranka Marijana i Melite Božičević-Grbić, kao članova vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice-specijalistice Maje Ivanović Stilinović, kao zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv optuženice D. D., zbog kaznenog djela iz čl. 110. u svezi čl. 34. Kaznenog zakona ("Narodne novine", broj 125/11., 144/12., 56/15. i 61/15. – dalje: KZ/11.), odlučujući o žalbama državnog odvjetnika i optuženice, podnesenim protiv presude Županijskog suda u Zagrebu, broj K-3/17. od 28. veljače 2018., u sjednici održanoj 2. srpnja 2020., u prisutnosti branitelja optuženice, odvjetnika A. N.,

presudio je:

I. Prihvaća se djelomično žalba optuženice D. D., preinačuje se prvostupanjska presuda u odluci o kazni na način da se prihvaća po sudu prvog stupnja izrečena kazna zatvora u trajanju 2 (dvije) godine, na koju je optuženica D. D. osuđena zbog kaznenog djela iz čl. 110. u svezi čl. 34. st.1. KZ/11., a na temelju čl. 57. stavak 1. i 2. KZ/11. izriče se djelomična uvjetna osuda, s time da se od kazne na koju je osuđena izvršava dio kazne u trajanju 6 (šest) mjeseci, a dio kazne u trajanju (jedne) godine i 6 (šest) mjeseci neće se izvršiti, ako u roku 4 (četiri) godine od pravomoćnosti presude ne počini novo kazneno djelo.

Na temelju članka 54. KZ/11., u neuvjetovani dio izrečene kazne zatvora uračunava se vrijeme uhićenja 8. travnja 2016.

II. U ostalom dijelu žalba optuženice D. D. i žalba državnog odvjetnika odbijaju se kao neosnovane, te se u pobijanom, a nepreinačenom dijelu potvrđuje prvostupanjska presuda.

Obrazloženje

Pobijanom presudom opt. D. D. proglašena je krivom zbog kaznenog djela iz čl. 110. u svezi čl. 34. KZ/11., te je uz primjenu čl. 48. i čl. 49. st. 1. toč. 2. KZ/11. osuđena na kaznu zatvora u trajanju dvije godine. Na temelju čl. 57. st. 1. i 2. KZ/11., izrečena je djelomična uvjetna osuda na način da se od kazne na koju je osuđena izvršava dio kazne u trajanju jedne godine, a drugi dio kazne u trajanju jedne godine se neće izvršiti ako optuženica u roku četiri godine od pravomoćnosti presude ne počini novo kazneno djelo. U neuvjetovani dio izrečene kazne zatvora uračunato je vrijeme uhićenja 08. travnja 2016. Na temelju članka 68. KZ/11.,

izrečena je i sigurnosna mjera obveznog psihijatrijskog liječenja, koja može trajati do proteka roka provjeravanja primjenom uvjetne osude, a izvršavati će se unutar zatvorskog sustava dok je na izdržavanju kazne zatvora, te uz nadzor nadležnog tijela za probaciju izvan zatvorskog sustava, kada se počne primjenjivati uvjetna osuda. Primjenom članka 148. stavak 1. i 6. ZKP/08. ("Narodne novine", broj 152/08., 76/09., 80/11., 91/12. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske 143/12., 56/13., 145/13., 152/14. i 70/17.) optuženica je u cijelosti oslobođena obveze naknade troškova kaznenog postupka.

Protiv ove presude žalbu su podnijeli državni odvjetnik i optuženica.

Državni odvjetnik se žali zbog odluke o kazni, s prijedlogom pobijanu presudu preinačiti, te optuženici izreći bezuvjetnu kaznu u duljem trajanju.

Opt. D. D. je podnijela dvije žalbe. Jednu putem branitelja A. N., odvjetnika iz Z., zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, povrede kaznenog zakona te zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, s prijedlogom pobijanu presudu ukinuti i predmet uputiti prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje. Drugu žalbu je podnijela putem braniteljice R. P. Š., odvjetnice iz B., zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, povrede kaznenog zakona te zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, s prijedlogom pobijanu presudu ukinuti i predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje.

Imajući u vidu sadržaj ovih dviju žalbi one će se razmatrati kao jedinstvena žalba opt. D. D.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Prije održavanja sjednice vijeća spis je, na temelju čl. 474. st. 1. Zakona o kaznenom postupku ("Narodne novine", broj 152/08., 76/09., 80/11., 91/12. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 143/12., 56/13., 145/13., 152/14., 70/17. i 126/19. – dalje: ZKP/08.), dostavljen Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske.

Na temelju čl. 475. ZKP/08., o sjednici drugostupanjskog vijeća uredno su izviješteni opt. D. D. i njezini branitelji A. N. i R. P. Š., jer su to tražili, te Državni odvjetnik Republike Hrvatske. Sjednici je prisustvovao branitelj optuženice, odvjetnik A. N.

Žalba optuženice je djelomično osnovana i to zbog odluke o kazni, a žalba državnog odvjetnika je neosnovana.

Suprotno žalbenim navodima optuženice, u pobijanoj presudi nema proturječnosti ni između njene izreke i obrazloženja, niti između razloga presude o odlučnim činjenicama i sadržaja izvedenih dokaza. Sud prvog stupnja je, glede odlučnih činjenica, označio jasne i logične razloge na kojima se zasniva izreka presude. Isto tako, sud je označio dokaze na temelju kojih proizlazi zaključak da je optuženica počinila kazneno djelo, kako je to i navedeno u izreci pobijane presude, a potom je obrazložio na osnovu kojih odlučnih činjenica je to zaključio.

Optuženica nije u pravu kada tvrdi da je povrijeđeno pravo obrane, jer je prvostupanjski sud odbio njezine prijedloge za određivanje rekonstrukcije mehanizma nastanka povrede i za određivanje novog vještaka sudsko medicinske struke.

Nema dvojbe da su jamstva sadržana u čl. 6. st. 3. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, konstitutivni elementi pojma poštenog suđenja. Međutim, Konvencija, kao opće pravilo, ostavlja sudovima ocijeniti i obrazložiti da li je bilo potrebno izvesti predložene dokaze (vidi Vidal protiv Belgije, serija A br. 235-B, stavak 33 ESLJP 1992).

Bitno svojstvo suđenja, sadržano u njegovom konstitutivnom elementu, nije narušeno samim time što optuženici nije bilo dozvoljeno izvesti određene dokaze. Obrana mora svoje zahtjeve potkrijepiti razumnim objašnjenjem zašto je važno da se izvedu određeni dokazi, a izvođenje upravo tih dokaza mora biti nužno za utvrđivanje istine (vidi Perna protiv Italije, br. 48898/99, stavak 29., ESLJP 2003). S tim u svezi, prvostupanjski sud je obrazložio zašto predloženi dokazi, na koje se upire u žalbi, nisu bili nužni za utvrđivanje istine. Vještakinja za sudsku medicinu dr. M. B. svoj nalaz i mišljenje iznijela je argumentirano po pravilima struke i odgovarala na sva pitanja obrane tijekom rasprave. Kako je to naznačio prvostupanjski sud „... osim subjektivnog nezadovoljstva obrane ...“, doista nije bilo razloga koji bi opravdavali provođenje vještačenja sa drugim sudsko medicinskim vještakom. Isto tako, prvostupanjski sud je obrazložio kako su sve odlučne činjenice utvrđene provedenim dokazima, pa se „... ništa relevantno ne bi predloženom rekonstrukcijom moglo utvrditi ...“.

Imajući u vidu navedeno, određivanje rekonstrukcije i novog sudskomedicinskog vještačenja, očito, nije bilo nužno za utvrđivanje istine u ovom kaznenom postupku, niti je odbijanjem takvih dokaznih prijedloga bilo povrijeđeno pravo obrane, kako se to neosnovano tvrdi u žalbi.

Nije u pravu optuženica kada se žali zbog povrede kaznenog zakona. Ona u žalbi ne navodi koju povredu kaznenog zakona ima u vidu, tek se iz sadržaja žalbe može zaključiti kako smatra da se presuda temelji na pogrešno utvrđenom činjeničnom stanju. To što smatra da u njenim postupcima nema svih obilježja kaznenog djela za koje je proglašena krivom jer, kako tvrdi, nije imala namjeru ubiti, i pri tome pobija valjanost utvrđenog činjeničnog stanja, ne opravdava predmetni žalbeni osnov. Ovo stoga što se postojanje povrede kaznenog zakona prosuđuje prema činjeničnom stanju iz izreke presude, a ne onom koje bi, sa motrišta žaliteljice, bilo ispravno.

Kako su izrekom prvostupanjske presude označeni svi bitni elementi kaznenog djela za koje je optuženica i osuđena, to u ovom slučaju ne postoji povreda kaznenog zakona.

Suprotno žalbenim navodima optuženice, činjenično stanje je potpuno i pravilno utvrđeno. Zaključci prvostupanjskog suda, zasnovani na ocjeni vjerodostojnosti iskaza ispitanih osoba i zaključci zasnovani na ocjeni svih ostalih izvedenih dokaza su logični i zakoniti, pa su uslijed toga i zaključci suda o postojanju odlučnih činjenica, pravilno, utemeljeni na izvedenim dokazima.

U žalbi se pokušava diskreditirati iskaz ošt. G. D., ispitanog kao svjedoka, smatrajući da mu ne treba vjerovati jer je konstruirao svoj iskaz, te bio nedosljedan da li je u trenutku uboda oštrica noža bila položena vodoravno u odnosu na podlogu ili ne. Optuženica smatra da

oštećeniku ne treba vjerovati jer je „... vještakinja sama nadograđivala oštećenikov opis ...“, a nije životno da se pojam „vodoravna oštrica“ ili „oštrica paralelna sa podom“ određuje prema širini a ne duljini oštrice.

Nasuprot takve žalbene tvrdnje, prvostupanjski sud je pravilno ocijenio iskaz oštećenika, u tom dijelu, vjerodostojnim. Ošt. G. D. je detaljno opisao kako ga je optuženica nožem ubola u predio prsa govoreći da ga „nitko drugi neće jebati“, ali nije pratio sam trenutak ulaza oštrice noža u svoje tijelo „... a i tko bi to u tom trenutku pratio ...“. Ne zna pod kojim je kutom ušao nož u njegovo tijelo, ali je to saznao kasnije u bolnici na operacijskom stolu, kada su mu doktori rekli da je imao sreću što je nož ušao u njegovo tijelo prema dolje, jer da je išao ravno bio bi mrtav. To je potvrdila i vještakinja za sudsku medicinu dr. sc. M. B., kada je navela da bi, pod pretpostavkom da je ubodni kanal bio vodoravan, tada mogao biti zahvaćen i vršak srca, što bi moglo dovesti do tamponade srca i smrti žrtve. Opisujući odnosni događaj, ošt. G. D. je bio kategoričan da je, u trenutku uboda, primio sa obje svoje ruke ruku optuženice u kojoj je držala nož. Vještakinja za sudsku medicinu je napomenula da je ruka najpokretljiviji dio tijela, uslijed čega šaka može biti u najrazličitijim položajima, ali vodoravni položaj ožiljka na oštećeniku ukazuje na položaj „noža ili nožu sličnog sredstva“ u trenutku uboda. Do samog uboda je došlo ili na način da je „nož ili nožu slično sredstvo“ u rukama optuženice bilo vrškom okrenuto koso i prema dolje, ili je trup oštećenika u trenutku ubadanja bio pognut nešto prema naprijed.

Kada se u žalbi osporava vjerodostojnost iskaza oštećenika, grubo se zanemaruje kako je velika većina žrtvi, u sličnim situacijama, u stanju šoka, pa ne mogu koncentrirano i sa pažnjom pratiti trenutak ulaza oštrice noža u svoje tijelo. Međutim, vještakinja za sudsku medicinu je na temelju položaja ožiljka i medicinske dokumentacije, u kojoj je navedeno da je ubodni kanal bio usmjeren prema dolje, utvrdila mehanizam nastanka ozljede. Radi se o detaljnom, stručnom i jasnom nalazu i mišljenju kojem je prvostupanjski sud, kada je utvrdio dinamiku samog uboda, s pravom poklonio vjeru.

Optuženica nije u pravu kada, osporavajući utvrđeno činjenično stanje, u žalbi tvrdi kako je prvostupanjski sud trebao njoj vjerovati da je ona žrtva, trebao je njoj vjerovati da se samo branila od napada ne pristajući na „... za nju ponižavajući seks ...“, odnosno trebao je njoj vjerovati da je „... oštećenik inscenirao cijeli događaj ... glumeći žrtvu ...“.

Nasuprot takvim žalbenim tvrdnjama, pravilno je utvrđenje prvostupanjskog suda kako nije vjerodostojna obrana optuženice da se branila od napada oštećenika, odnosno da se tijekom inkriminiranog događaja htjela ubiti zbog ponašanja oštećenika, koji je „... uslijed naguravanja oko noža zadobio ubodnu ranu ...“.

Detaljno analizirajući obranu optuženice u kontekstu svih izvedenih dokaza, prvostupanjski sud je zaključio kako je neuvjerljivo i neživotno da bi optuženica te večeri odlučila sebi oduzeti život, a nakon što je dan prošao u redu i nakon što joj je bilo dopušteno otići sa sinom, a što ju je, kako je sama iskazala, jako razveselilo. Tog dana je bila sretna i lijepo se provela sa prijateljicama, koje su joj dale potporu. Optuženica je u prvotnoj obrani (CD na listu 48 spisa) rekla da se te večeri nakon druženja sa prijateljicama, „... otišla ubiti ...“ zbog ponašanja oštećenika, ne navodeći ni mjesto ni način na koji je mislila realizirati svoju odluku. Imala je nož i htjela ga je zabiti u sebe, a tada je oštećenik primio taj nož i počeli su se „navlačiti“. Na oštećenika nije podigla ruku, nije ga ubola ni slučajno niti namjerno.

Kasnije je, donekle, izmijenila svoj iskaz (list 554 spisa), te iskazala kako je oštećenik bio taj koji je došao u spavaću sobu s nožem „... okrenutim prema njenom trbuhu ...“. Ona je primila taj nož, a oštećenik je stavio svoje ruke na njene i rekao „ubi se, ubi se da te se više riješim“. Tada je shvatila da bi to bilo najbolje i podigla ruke u kojima je bio nož. Ništa nije vidjela osim da je oštećeniku išla krv iz prsiju. Potom je opet, donekle, modificira svoj iskaz (list 573 spisa), tvrdeći da je podigla ruke u kojima je držala nož, a oštećenik je napravio pritisak na njene ruke i tako ih spustio prema dolje.

S pravom je prvostupanjski sud ocijenio nevjerodostojnom obranu da je optuženica svoje ruke, u kojima je bio nož prislonjen na njen trbuh, odmaknula od sebe (kako je to i pokazala na raspravi), a nije ih usmjerila u sebe ako se, kako to sama tvrdi, željele ubiti. Isto tako je neživotna obrana optuženice da bi oštećenik pritiskao njene ruke, u kojima je bio nož, dolje prema sebi, iz čega bi se trebalo zaključiti da je sam sebi nanio ubodnu ranu prednje strane prsnog koša. Uostalom, iz preslušanih razgovora koje je oštećenik, nakon zadobivenog uboda, vodio sa Županijskim centrom 112 i Hitnom (CD list 139 spisa) proizlazi kako je tražio pomoć jer ga je žena ubola nožem, govorio je da je žena luda i razbija sve po kući, te molio da pošalju policiju.

Vezano uz utvrđenu oguljotinu vrata oštećenika, optuženica je iskazala kako je htjela pobjeći iz kuće, jer je oštećenik nasrtao na nju tražeći seks. Nije uspjela jer je oštećenik zaključao vrata, pa mu je ona stavila podvodac za pse oko vrata i povukla nazad „... to je bio jedini način da izađe iz kuće ...“. Oštećenik se nije niti pomakao i tada je pomislila da će sve opet biti po starom, te je krenula u kupaonicu govoreći da će se ubiti, a oštećenik je krenuo za njom.

Suprotno njenoj obrani, oštećenik je iskazao da je, nakon što ga je optuženica ubola nožem, krenuo iz kuće u bolnicu po pomoć, kada mu je optuženica, na izlaznim vratima, stavila pseći podvodac oko vrata, a on je osjetio njeno koljeno na svojim leđima. Kako bi se obranio, udario ju je u rebra, ona je pala i ostala ispred kuće. Zaključao je vrata sa unutrašnje strane i dok je zvao pomoć na broj 112, optuženica je pokušavala nasilno ući u kuću. Udarala je po roletama, razbila staklo na ulaznim vratima i ušla, a on je uspio pobjeći iz kuće. Opisujući ovaj detalj, optuženica je rekla da ju je oštećenik udario i izbacio iz kuće. Susjed H. V. je iskazao da je čuo buku i galamu, izašao je van i vidio optuženicu izvan kuće kao viče i lupa po roletama. Iz iskaza ovog svjedoka se ne može izvesti zaključak da je optuženica htjela pobjeći od oštećenika, kako je to iskazivala. S tim u svezi je vještakinja psihijatar dr. I. P. Č. navela kako se, u okviru strukture ličnosti optuženice, može reći da je karakteristično agresivno ponašanje, koje može biti autodestruktivno, ali se agresija vrlo često pomiče prema drugoj osobi i manifestira kao hetero agresija.

Optuženica nije u pravu kada u žalbi tvrdi kako „... prilikom upotrebe noža nije postupala u namjeri da liši života oštećenika ...“ jer ju ništa nije ni sprječavalo da zada dublju ubodnu ranu, odnosno optuženica nije u pravu kada tvrdi da nije postojala namjera usmrćenja psećim podvodcem jer „... oguljotina u konkretnom slučaju govori isključivo o povlačenju sredstva po koži a ne o gušenju ...“.

Nasuprot takvim žalbenim tvrdnjama, pravilno je utvrđenje prvostupanjskog suda kako je optuženica postupala u cilju usmrtnosti oštećenika. Na ovo ukazuje kako njena verbalna prijetnja smrću i ubod nožem koji je bio podoban da drugog usmrti, tako i lokalizacija uboda

u predjelu prsa gdje se nalaze vitalni organi. Na ovo ukazuje i dinamika postupanja optuženice kada je povodac za vođenje psa prebacila oko vrata oštećenog objesivši se na njega, prilikom čega je došlo do pritiskanja na vrat.

Vještakinja za sudsku medicinu dr. sc. M. B. je navela kako ubodom noža u predjelu prsa, tri centimetra lijevo od prsne kosti, kada je ubodni kanal usmjeren prema dolje a oštrica noža prolazi kroz kožu i na svojem putu ne nailazi na kost, moguće je „... ubodom oštrice noža slabim intenzitetom ...“, uzrokovati ozljede koje mogu predstavljati realnu opasnost po život jer je, primjerice, mogla biti ozlijeđena jetra ili želudac. Vještakinja je, nadalje, na prednjoj desnoj bočnoj strani vrata oštećenika konstatirala usku duguljastu površinsku oguljotinu kože, koja je nastala pritiskom na vrat nekog vrpčastog sredstva. Najveći pritisak je nastao na prednjoj desnoj i bočnoj strani vrata, što ukazuje na to da je osoba koja je držala povodac stajala iza i dijelom ulijevo od oštećenika. Naposljetku je vještakinja izložila da pritisak na vrat može dovesti do smrti, ako je pritisak dovoljnog intenziteta i traje dovoljno dugo da zaustavi protok krvi ili onemogućí disanje.

Iz citiranog vještačkog nalaza i mišljenja, nedvojbeno, proizlazi kako ubod nožem i „slabog intenziteta“ u predio prsa oštećenika, odnosno pritisak podvodcem na vrat oštećenika, može dovesti do smrtnog ishoda. S tim u svezi, pravilno je utvrđenje prvostupanjskog suda kako optuženica u svojoj namjeri nije uspjela jer je oštećenik, svojom reakcijom, uspio amortizirati jačinu i dubinu uboda kada je „u trenutku uboda“ primio njenu ruku u kojoj je držala nož. Optuženica nije uspjela i zato jer ju je oštećenik, nakon što mu je prebacila povodac oko vrata i na isti se objesila, udario šakom u rebra uslijed čega je pritisak popustio, a ona pala.

Radi se, dakle, o učinkovitoj reakciji oštećenika a ne o nepostojanju namjere optuženice, kako se to tvrdi u žalbi.

Nasuprot žalbenim tvrdnjama optuženice, prvostupanjski sud je na temelju izvedenih dokaza potpuno i pravilno utvrdio postojanje svih odlučnih činjenica, te savjesnom ocjenom dokaza, osnovano, zaključio da je optuženica počinila odnosno kazneno djelo. Za svoja utvrđenja dao je valjano i logično obrazloženje, na koje se upućuje žaliteljica.

Državni odvjetnik nije u pravu kada se žali zbog odluke o kazni i nije u pravu kada tvrdi da pobijanu presudu treba preinačiti na način da se optuženici izrekne bezuvjetna kazna zatvora u duljem trajanju.

Opt. D. D. se nije, izrijeckom, žalila zbog odluke o kazni. Međutim, njena žalba zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog povrede kaznenog zakona, primjenom čl. 478. ZKP/08., sadrži u sebi i žalbu zbog odluke o djelomičnoj uvjetnoj osudi. Zato je pobijana presuda ispitana kao da je optuženica podnijela i žalbu zbog tog žalbenog osnova.

Odluka o kazni mora izražavati individualiziranu, zakonom predviđenu društvenu osudu zbog konkretnog kaznenog djela.

Zadatak suda ne ograničava se samo iz zakonskog opisa djela, pravnih formulacija i činjeničnog učina, kreirati konkretno ostvareno kazneno djelo, već izabrati vrstu i mjeru

kazne koja će optimalno odgovarati svrsi kažnjavanja. Uloga suda se, pri tome, ne svodi samo na mehaničko posredovanje između slova zakona i stvarnosti. Zakonodavac, generalizirajući svrhu kažnjavanja, nastoji obuhvatiti neodređen broj slučajeva i sažeti ih u opće pravilo. Sud, u svakom pojedinom slučaju, konkretizira opće pravilo i deduktivnim postupkom stvara zaključke potrebne za pravilnu odluku o vrsti i mjeri kazne.

Odlučujući o vrsti i mjeri kazne, sud mora uzeti u obzir sve okolnosti koje utječu da kazna bude lakša ili teža za počinitelja kaznenog djela, a osobito stupanj krivnje, pobude iz kojih je kazneno djelo počinjeno, jačinu ugrožavanja ili povrede kaznenim djelom zaštićenog dobra, okolnosti u kojima je kazneno djelo počinjeno, okolnosti u kojima je počinitelj živio prije počinjenja kaznenog djela i usklađenost njegovog ponašanja sa zakonima, okolnosti u kojima živi i njegovo ponašanje nakon počinjenja kaznenog djela, te ukupnost društvenih i osobnih uzroka koji su pridonijeli počinjenju konkretnog kaznenog djela.

S tim u svezi, prvostupanjski sud je olakotnim cijenio bitno smanjenu ubrojivost optuženice tempore criminis, koju je utvrdila psihijatrijska vještakinja dr. I. P. Č., te navela da je optuženica osoba s dubokim i trajnim poremećajem ličnosti graničnog tipa (borderline). Vještakinja je obrazložila kako je, kod takvog graničnog poremećaja ličnosti, karakterističan permanentan strah od napuštanja i gubitka podrške, te korištenje obrambenih mehanizama racionalizacije i projekcije, kako bi se opravdali vlastiti problemi u ponašanju ili usmjerili na neke druge osobe. Preporučila je primjenu sigurnosne mjere obveznog psihijatrijskog liječenja zbog prevencije daljnjeg opasnog ponašanja odnosno opasnosti da bi optuženica mogla u budućnosti počinuti teže kazneno djelo.

Prvostupanjski sud je, uz bitno smanjenu ubrojivost optuženice tempore criminis, olakotnim cijenio i da se radi o neosuđivanoj osobi, majci malodobnog djeteta, a djelo je ostalo u pokušaju. Olakotnim je cijenio i činjenicu da je oštećenik zadobio, samo, tjelesnu ozljedu i nije postavio imovinsko pravni zahtjev.

Osnovano, prvostupanjski sud nije našao otegotnih okolnosti.

Nasuprot žalbenoj tvrdnji državnog odvjetnika, prvostupanjski sud nije precijenio značaj olakotnih okolnosti. Državni odvjetnik zanemaruje kako iz spisa predmeta proizlazi da su se poremećeni odnosi između oštećenika i optuženice, ranije, manifestirali i na način da je optuženica bila žrtva. Tako je uvidom u presliku pravomoćnog sudskog rješenja Prekršajnog suda u Zagrebu (list 17 spisa) vidljivo da je G. D. bio proglašen krivim zbog prekršaja iz članka 4. Zakona o zaštiti od nasilja u obitelji.

Imajući u vidu sve utvrđene olakotne okolnosti, kao i činjenicu da je djelo ostalo u pokušaju, pravilna je ocjena prvostupanjskog suda kako su ispunjene sve pretpostavke za ublažavanje kazne propisane za ovo kazneno djelo, te je optuženici, pravilno, odmjerena kazna zatvora u trajanju dvije godine. Isto tako, pravilna je odluka prvostupanjskog suda da se izrekne djelomična uvjetna osuda, jer postoji visok stupanj vjerojatnosti da i bez izvršenja cijele kazne optuženica, ubuduće, neće činiti kaznena djela.

Međutim, prvostupanjski sud je trebao sa više pozornosti cijeniti historijat poremećenih odnosa i postupak optuženice staviti u kontekst ranijih postupaka ošt. G. D. na njenu štetu. Uostalom i vještakinja dr. I. P. Č. je istaknula da je optuženica bila duže vrijeme

senzibilizirana ponašanjem oštećenika, koje je ozbiljno dovelo u pitanje njezin osjećaj samopoštovanja i vlastite vrijednosti.

Imajući u vidu sve do sada navedeno, procijenjeno je kako se i blažom djelomičnom uvjetnom osudom od one koju je izrekao prvostupanjski sud, mogu ispuniti zahtjevi kako generalne, tako i specijalne prevencije.

S obzirom na ukupnost društvenih i osobnih uzroka koji su pridonijeli počinjenju konkretnog kaznenog djela, utvrđeno je primjerenim optuženici izreći djelomičnu uvjetnu osudu na način da se izvršava dio kazne u trajanju šest mjeseci, a dio kazne u trajanju jedne godine i šest mjeseci se neće izvršiti, ako u roku četiri godine od pravomoćnosti presude ne počini novo kazneno djelo.

Upravo će se na taj način izraziti jasna društvena osuda zbog počinjenog kaznenog djela i utjecati na počiniteljicu da ubuduće ne čini kaznena djela te joj, uz izrečenu sigurnosnu mjeru, pomoći lakšem uključivanju u socijalne interakcije i amortizaciji njenih reakcija na konfliktne situacije.

Drugostupanjski sud ispituje presudu u onom dijelu u kojem se pobija žalbom i iz osnova iz kojih se pobija.

Vrhovni sud Republike Hrvatske kao drugostupanjski sud, ispitujući pobijanu presudu po službenoj dužnosti u skladu čl. 476 st. 1. toč. 1. i 2. ZKP/08., nije našao da bi bila ostvarena ni bitna povreda odredaba kaznenog postupka, niti povreda kaznenog zakona na štetu optuženika, na koje povrede drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti.

Stoga je primjenom čl. 486. st. 1. ZKP/08., trebalo odlučiti kao u izreci ove presude.

Zagreb, 2. srpnja 2020.

Predsjednica vijeća:
Ileana Vinja, v.r.